

ב"ל (תל אביב) 50999-07-10 - טובה עקיבא נ' המוסד לביטוח לאומי

בית הדין האזורי לעבודה בתל אביב-יפו

ב"ל 50999-07-10 עקיבא נ' המוסד לביטוח לאומי

בפני : כב' השופטת שרה מאירי-אב"ד

נציגתציבורמעבידים הגב' תמרברך
התובעת: טובה עקיבא
ע"ב"כעו"דהגב'ענבלאברהמי-דרוקר

-
הנתבע: המוסד לביטוח לאומי
ע"ב"כעו"דהגב'מרבחבקין

פסק דין

1. התובעת הגישה תביעתה כנגד החלטת הנתבע מ- 30.8.09 שדחתה תביעתה להכיר בפגיעה בכתף ימין כפ"ע (אירוע או אירועים תאונתיים זעירים).

התובעת מועסקת כמטפלת במעון לילדים, כשירה הימנית היא הדומיננטית.

במסגרת תפקידה נדרשה באופן תמידי וכמעט ברב שעות היממה להרים את הילדים, בתנועה חוזרת ונשנית של הנמכת היד להרמה ומשיכת היד עם הילד מעלה, תוך שימוש בכתף.

לתביעתה צרפה חו"ד ד"ר איטל (הקובע מיקרוטראומה ונכות ב- 2 הכתפיים).

התובעת הגישה תצהירה ותצהיר עובדת שעבדה עמה במעון "שנה וחצי עד ליום פציעתה" (הגב' מיכל הרוש; "העדה").

2. בהגנתו עותר הנתבע לדחיית התביעה.

להגנתו צרף עותק התביעה למל"ל והודעת התובעת לחוקר הנתבע.

3. ביום 22.4.12 נשמעה בפנינו עדות התובעת.

ביום 6.5.12 נשמעה בפנינו עדות העדה.

סיכומי תובעת הוגשו ביום 11.9.12 (לאחר הארכות מועד שביקשה).

סיכומי נתבע הוגשו ביום 3.12.12.

4. הראיות

א. התביעה למל"ל הוגשה באמצעות ב"כ.

מחד נטען ל"תאריך פגיעה 22.11.07" ומאידך, מתיאור הפגיעה - ניתן להבין כי עסקינן בטענה עפ"י תורת הפגיעות הזעירות.

ב. בהודעתה טענה כי עבדה כמטפלת במעון, 6 י"ע X 6 שעות, כי אינה עובדת ממועד הפגיעה, וכי 8 שנים קודם לכן עבדה 5 י"ע בשבוע וש"נ. בעבודתה טיפלה בילדים מגיל 3 חודשים עד שנה וחודשיים-שלושה. הרימה ילדים, החליפה חיתולים, פעילויות, החזיקה 2 ילדים ביחד על הידיים, ניקיון של המעון, הרמת כסאות, הרמת חפצים. "העבודה מגוונת. לא תנועה אחת שכל הזמן שחוזרת על עצמה. לאורך השנים היו לה כאבים בכתף אבל חלשים וכשהתגברו פנתה וגילו את הרקע וזה לא היה אירוע של יום אחד. מרימה הכל ביד ימין. הרבה מאוד בשעות היום היתה מרימה ילדים. תמיד היה ילד בכיין, בעיקר בתחילת השנה, הם בוכים חודש-חודשיים ראשונים רק על הידיים, לא יכולה לומר כמה שעות, אבל הרבה מאוד".

בתצהירה ציינה כי עבדה 26 שנה בטיפול בתינוקות מגיל 3 חודשים עד שנתיים וחצי, כ- 30 ש' בשבוע. בין יתר הפעולות שביצעה ביום, באופן חוזר ונשנה הרימה ילדים ע"י הנמכת היד והרמתה תוך נשיאת הילדים, פעולה הנעשית באופן זהה "רוב שעות היממה".

למרות שמבוצעות מס' פעולות, פעולת ההרמה חוזרת על עצמה באותה דרך ובאותה צורה, באופן קבוע, שעות רבות, תוך נשיאת "משקל כבד לאורך זמן".

העדה העידה בתצהירה כי עבדה עם התובעת שנה וחצי עד לפציעתה, 5 שעות ביום, בעבודה שהצריכה מאמץ פיזי רציני, בין יתר הפעולות המתבצעות ביום, הרמת ונשיאת הילדים זו פעולה החוזרת ונשנית ונעשית באופן זהה רוב שעות היממה.

בעדותה טענה לש"נ 3-4 פעמים בשבוע (והסבירה העדר טענה כזו בתצהיר, בכך שלא שאלו אותה).

מ- 7 עד 8 היא לבד בגן. מגיעים 6,7 ילדים, לפעמים יותר. אז יושבים עם הילדים ונותנים להם לאכל. התינוקות (3-5 תינוקות) מואכלים בבקבוק, כחצי שעה. עד 10:00 הן 2 מטפלות. ב- 10:00 מגיעה מטפלת שלישית. ארוחת בוקר מורחים פרוסות לחם לילדים - או היא או המטפלת השניה (ליד שולחן אוכלים 8-9 ילדים). היא או המטפלת השניה מנקות הילדים במפיות, ומנגבות שולחנות. וכך אף להחליף לילדים את הבגדים; יושבים ומשחקים עד 10:00 ואז יוצאים לחצר. יושבים עם הגדולים בכיתה (בשטיח, אם ילד בוכה/צריך להחליף לו - עושים את שצריך).

כשיוצאים לחצר - אחת מהמטפלות מנקה הכיתה, שוטפת, מנגבת אבק. אחה"צ גם מרימים כסאות ושוטפים. בעשר יש ילדים שישינים. ילד יכול להיות שעה ויותר על הידיים. לפעמים מתעייפת ויושבת איתו.

לחצר יוצאים עם עגלה או יושבים עם הילד על הידיים. בחצר חצי שעה עד שעה. אח"כ נותנים לאכול, אם ילד בוכה הוא על הידיים אצלה, מטפלת אחת עוזרת לשנייה.

צהריים ילדים מלכלכים, מחליפים להם בגדים (היא או המטפלת השניה) ואז שוטפים הגן (אחרי שהרימו כסאות). הילדים ישנים בערך 11:30/12:00 עד 13:30/13:45. אז נותנים ארוחת שתיים, פירות (הרוב היא מרסקת בבלנדר, לרסק לוקח 10 דקות) וחלק כריך. מאכילה מי שמתעורר. אח"כ משחקים בשטיח ואם תינוק בוכה הוא על היד שלה והיא מאכילה ילד אחר.

ביום מחליפה בערך ל- 8 ילדים (מרימה ב- 2 ידיים, מתכופפת ומרימה) ואז עוברת לכיתה הגדולים.

כשעבדה 5 שעות עבדה רק בתינוקות. רוב השנים היתה בקבוצת הילדים הקטנים ובאלה שנגמלו. היו מביאים ילדים שהיא או אחת מ- 2 המטפלות האחרות היו ממש רוחצות אותם.

אחרי שההורים אוספים הילדים - היתה הולכת לביתה.

השכיבה תינוק במיטת עץ, שגבוהה קצת יותר משולחן הפרקליטים (שגובהו 0.75 מ'), התכופה לשים במיטה/המזרון יותר נמוך, חצי מטר, או קצת יותר; המיטה היא בגובה יותר נמוך מהספסל (0.45 מ') האכילה בבקבוק כשהתינוק על יד ימין, כפופה והבקבוק ביד שמאל.

הכאבים החלו כ- 4-6 חודשים לפני שהפסיקה לעבוד.

עמוד 3

לא זכרה כאבים וצילומים ב- 1991.

העדה העידה כי התובעת עבדה בבוקר לפני הילדה וקיבלה הילדים, וב- 13:00 - לפעמים נשארה יותר, אולי כמה פעמים בשבוע.

ההורים מוסרים הילדים לידיה. אם הוא תינוק שמים במיטה/בשטיח. ישנים במיטות. שומרים עליהם, מחליפים. ארוחת בוקר מ- 8:30 ועד אחרי 9:00. לוקחים ילד, מאכילים, מנקים את פניו וכך לילד הבא. ילד של שנה וקצת אוכל ליד שולחן וזה חצי שעה. תינוק קטן האכלת בקבוק אורכת רבע שעה. הטבחית מכינה האוכל המרוסק/טחון (פירות בבוקר ומרק בצהריים).

פעם מטפלת אחת ופעם האחרת - מעבירות סמרטוט (שוטפות לילדים ידיים/מחליפות חיתולים). בארוחת הבוקר יש 3 מטפלות. מ- 8-13:00 זה 3 מטפלות. אח"כ יוצאים לחצר/פעילות בכיתה/מזרן פעילות/ג'ימבורי בערך עד 11:00, אז מאכילות אחד אחד, מאכילים אחד, מחליפים לו ומשכיבים לישון; מאכילים בבקבוק את הגיל הצעיר כשהתינוק על היד. כשמאכילה תינוק - הגדולים יושבים לידה סביב השולחן וכך עוברת לתינוק נוסף. כשהם ישנים עושים עבודות יצירה (עם ילדים אחרים) או מנקים. (שוטפת רצפה/חדר אמבטיה/מזרן/ אקונומיקה/ צעצועים). כשמתעוררים - נותנים להם בקבוק, מחליפים, אחד אחד - התינוק ישן על מזרן שגובהו כמחצית גובה הספסל באולם (כ- 0.45 מ'), מאוד נמוך.

כשילד בוכה - ניגשת אליו מתכופפת ומרימה אותו. אם הוא לידה והיא על המזרון - תיקח אותו ואם לא - תרים אותו. שולחן החתלה - בגובה דוכן העדות (0.9 מ'), אבל צריך להרים אותו למשטח ההחתלה ולהרימו ממשטח ההחתלה ולהורידו.

אח"כ, אישרה שהתנועה אינה זהה, יש ילד שמרגיעים כשהוא על הזרוע ויש כשהוא על הכתף. יש שיושבים איתו ויש מי שהולכים איתו.

5. ולהכרעתנו -

א. התובעת (והעדה) "מרחיקות" בדבריהן לפרק זמן של "רוב שעות היממה". ברי כי אין לכך כל שחר, שהרי, לכל היותר, עסקין (גם לשיטת התובעת) ב- 6 שעות ובתוספת ש"נ, שלא ממש הוכחו.

ב. אין לשכוח כי העדה ציינה כי התובעת המשיכה לעיתים לעבוד לאחר שהעדה סיימה (13:00), אך לא ציינה כי עסקין בשעות קבועות אחרות. צ. ומנגד, אישרה כי

התובעת הייתה במעון לפניה.

מעדות העדה עולה כי מהבוקר עבדו 2 מטפלות ומהגעתה (8:00) היו 3 מטפלות. משמע, חלוקת העבודה והעומס בה, במשרת התובעת, כפי שהוכחה - איננה כטענת התובעת.

משאין חולק כי העדה העידה לטובת התובעת מתוך מטרה לסייע לה, וכעולה אף מדברים שהוסיפה מיוזמתה, בתום עדותה - קובעים אנו כי עסקין ב- 3 מטפלות שעבדו יחדיו 5 שעות, מתוך 6 שעות עבודתה הרגילות של התובעת.

ג. עולה מהודעת התובעת לחוקר - ובאופן ברור - כי עסקין **במגוון** תנועות רבות **ושונות**, אותן מבצעת התובעת מדי יום. כך עולה גם מעדותה וגם מעדות העדה.

אין מדובר בפעולות חוזרות ונשנות, ברצף ובזמן - הגם שיש פעולות החוזרות על עצמן, אך לא בתדירות העונה על "פעולה חוזרת ונשנית".

בל נשכח כי עסקין בכיתת ילדים (חלקם תינוקות, חלקם גדולים ביותר) ובפעולה הנעשית ע"י האחת, ואח"כ ע"י האחרת וכו'; קרי: אין למצוא פעולה אחת חוזרת ונשנית ברצף, בציר הזמן.

כך יש להזכיר כי פעולת הרמת ילד אינה דומה לפעולת החזקתו על הידיים (כתינוק), או פעולת האכלתו בבקבוק אינה דומה לפעולת האכלתו בכפית - ודאי לא כפעולת הרמתו ונשיאתו כשהוא בוכה (תינוק בן 3-4 חודשים מול תינוק בן שנה ויותר).

כך, עולה הן מהודעת התובעת ומעדותה והן מעדות העדה בהצטרף לנתוני העובדה שבחוה"ד מטעם התובעת - כי אין בפנינו פעולה אחת, הפועלת על מקום מסוים ומוגדר בגוף, עליה חזרה, חזר ושנה בפרקי זמן קצרים, במהלך 5-6 שעות עבודתה, יומיום, במהלך שנות עבודתה.

ובהקשר זה - אין לשכוח כי התביעה הוגשה בגין כתף ימין, כשעפ"י המידע הרפואי - סובלת התובעת מ- 2 כתפיה (כשבימין יותר). כך, גם עפ"י העובדות שבפנינו - חלק מהפעולות מתבצעות ב- 2 הידיים ואין למצוא כי עיקר העומס הוא רק על יד ימין. נוסף ונציין כי ההאכלה מתבצעת כדבר שבשגרה ביד הדומיננטית. ממילא, לא שוכנענו כי דווקא החזיקה את התינוקות שהאכילה (בבקבוק; ודאי בכפית) כך שהונחו על ידה הימנית, והאכילה דווקא ביד שמאל (שאינה הדומיננטית)!

[ובהקשר זה ולמעלה מן הצורך - התובעת גידלה 6 ילדים. "קשה להניח" כי הנזק הרפואי הנטען "יוחד" (או ניתן לאבחנה) אך לשנות עבודתה ולא לחיי היומיום].

ד. כללית - אין עסקינן ב"הנמקה ריאלית" או כזו "שאינה ריאלית" לדחיית התביעה.

עסקינן בהליך שבו הנטל על התובעת להוכיח הפגיעה הנטענת. ממילא, אין נדרשת, בשלב בו מצויים אנו, חקירת המומחה או "סתירת" חווה"ד מטעם התובעת או "קיומה של ועדה כלשהי".

בל נשכח עוד כי התביעה הוגשה למל"ל בגין ארוע תאונתי - טענה שהתובעת לא ביקשה לברר - כעולה מתצהירה ומדיון הקד"מ ובפועל, ביה"ד אינו נדרש אלא להכרעה בשאלת המיקרוטראומה.

אין התובעת טוענת לארוע עובדתי במועד שנטען בתביעה למל"ל, אלא רק כי באותו יום ביצעה בדיקת U.S. חדלה מעבודתה. נציין כי גם מחווה"ד מטעמה ברור כי אין טוענת התובעת לארוע תאונתי (ראה גם הודעתה).

לפיכך, אין מקום לטענת התובעת בסיכומיה בדבר הכרעה באחת משתי התביעות.

ה. ראוי לציין כי תאור התובעת לא הוכח כדבעי בפנינו: אם מתכופפת התובעת (העומדת/יושבת) להרים ילד, ודאי לא תעשה כן ביד אחת ודאי לא תינוק או ילד שעדיין אינו יושב - שהרי לכך נדרשות 2 ידיים (אלא אם, חלילה, טוענת היא שהרימה ילד, מידו/ידי... מה שלא כך התרשמנו, מששוכנענו כי ביצעה עבודתה נאמנה).

כך, מקובלות עלינו טענות הנתבע, משהוכחו בפנינו פעולות מגוונות לא ברצף, במאמץ פיזי משתנה באופן התנועה/המאמץ/התדירות/הגובה/המשקל וכו' לכל פעולה ופעולה שביצעה; כך, מקובלות עלינו טענות הנתבע והאסמכתאות אליהן הפנה ודי אם נפנה לפסה"ד בעניין סקוטלסקי (עב"ל 34405-01-11); בל נשכח כי התובעת אף היא מודעת לכך כי הפסיקה אינה מכירה בעובדות עבודתה כתשתית עובדתית לפגיעה עפ"י תורת הפגיעות הזעירות.

כך, העובדות הן אלה שהוכחו (ונטענו) ולא "עיגולן" כנטען בסיכומי התובעת... והעיקר - ביה"ד דן אך ורק בפגיעה בכתף ימין, שהיא בלבד נדונה בתביעה למל"ל.

ו. לאור כל אלה - משבפנינו פעולות שונות ומגוונות, שלא בוצעו ברצף ושאינן דומות במהותן - אין לנו אלא לדחות התביעה.

אין צו להוצאות.

ניתן היום, יט' טבת תשע"ג, 1 ינואר 2013, בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

שרה מאירי, שופטת-
אב"ד

נ.צ. מעבידים הגב' תמר
ברץ
נחתם ע"י נ.צ. ביום 24.1.13.